

BELI MENIHI

Povest iz prve polovice XII. stoletja
spisal IVAN ZOREC

"Stoj!" jo je Ljubi ustavil. "Kdo ve, kaj bo Zlebor nazivorepil iz te zoprnosti. Ne delaj Mali se teh skrbi! — In ti pripoveduj dalje!" je velel hčeri.

Stojana je spet sela in poslušala.

"Prežun ni odnehal, še meč je potegnil in skočil nad Hotimira."

"O ti grdavi!" je Stojana zavpila. "Ali mu je kaj storil?" jo je zaskrbelo.

"E, kaj! Premalo ga je za Hotimira!" je živka ponosno dejala in zardela.

"Kaj je Zlebor bil oborožen?" se je Ljubi čudil.

"Najbrž so grajski tega lovškega psa poslali kam na sled in prežo," je Stojana slutila.

Ljubi je molče pritrdil ženinini misli.

"O, Hotimir se ga ni ustrašil prav nič!" je živka pravila goreče, da so se ji oči svetile od velikega ponosa.

"Tisto trsko ob priči vtekni v nožnico, ali pa ti s tole grčevico raztrešim betico, trobec ti, ritopašni!" je Hotimir zarezal vanj zavite grčevke.

"Le stoj, še kesal se boš!" je Zlebor, zdaj blede, zdaj rdeče spravil meč in se umeknil v goščo za ržo. Odondod je zarzgetal konj.

"Glejte, oborožen je bil in konja je imel," se je Stojana ustrašila, ker se je spomnila, da so mladeniče klicali na grad. "Tako je le res, da je nekdo

vohunil."

Ljubi je spet molče priklimal in vzdihnil; naposled je rekel: "Kar je domenjeno, naj se zgodi prav kmalu: Živka in Hotimir naj se brž vzameta! Hotimir drugače ne bo imel miru, še na grad bi ga utegnili poklicati za hlapca, in Živka ne bo varna nikjer več, dokler bo neomeženka."

Živka se je nasmehnila in pobesila oči; srečna rdečica ji je zalila zdravo lice.

Ni bila sladkostno lepa; bila je zdrava in močna, stara pa sedemnajst let. Sinje oči so se ji vroče svetile izpod gladkega, visokega čela, ki so ga senčile težki, svetli lasje v skoraj vsenični barvi. Obleka iz belega platna ji je ob sivih in robovih bila obšita s pisanimi trakovi, životnik pa je bil rdeč in nizek, da je komaj objemal od zdravja in moči kipeče polnoudje; na nogah je imela debele volnene nogavice in nizke čevlje, prepletene s krajšimi in daljšimi jermenčki. Srce ji je bilo skoraj kar naglas, kri vroče plala, voljna misel pa uha-jala k Hotimiru.

V sladki omami je s pobešenimi očmi molče obsedela, ko bi bila najrajši vstala in v samoti in tihoi popestovala svoj največji, najslajšo srečo. Prsi so ji bile pretesne za srce, ki se ni moglo umiriti, toliko milega čustva je drhtelo v njem.

Mati je mlo gledala zardelo hčer in kar inako se ji je storilo, čes, se mato, pa se ti ni izpelje iz gnezda. Ali ljubezen je bila večja od sebične misli, ki se ji je silila. Z orošenimi očmi je spet vstala in dejala:

"To pa res moram povedati Mali."

"Nikar!" jo je Ljubi potisnil na klop. "Nikar ne označaj, kar se ni! Počakaj, Vitogoj in jaz stopiva do Gorazda, da bo na gradu izprosil dovoljenja za svatbo in se pogodil za odkupnino."

Stojana se je zgenila, hči je še huje zardela in hitro prebledela.

Odkupnina . . .

O, Živka je vedela, kaj je odkupnina za nevesto. Vedela je, da si grajski mogočnejši lasti pravico do njene prve poročne noči, in vedela je, da se je že nekatera poroka odrinila, ker se ženin in nevesta nista hotela onečediti s krutim spominom najhujšega ponižanja.

Ljubi je vstal, da bi šel h Gorazdu, pa Živka je zaihtela: "Oče, stojte, nikamor ne hodite! Nočem —"

Oče je ves potr obstal. Prav dobro je razumel hčerin sram in gnus. Grizel se je od jeze in obupa, ker je ponižujočega pogajanja še obvarovati ni mogel, nikar da bi jo otel iz vsega, kar že z besedo samo žali in skruni deviško srce in čast mlade neveste.

"Poskusiti, mislim, bi vendarle kazalo," je naposled mirno dejal in po laseh pobožal zbegano hčer.

"Ne še, ne mudi se, oče —," je strahoma branila.

Oče se je zagledal v tla. Gorjup grenec žalosti, strahu in studa je Živki bolj in bolj kopal srce in ji kalil svetlost in svetost mladih sanj. Vsa omagana je šla na vrtec za hišo in se razjokala med gredicami zelenjadi in cvetlič. Skrbna mati je prišla za njo; srce ji ni dalo, da bi hčer pustila samo, ko trpi in se boji. "Nič ne maraj, Živka!" jo

je tolažila. "Vse se bo že kako uravnalo, da bo prav in da se bosta s Hotimiro vzel prav kmalu."

Šli sta v kočjo; bili sta sami, družinčad je že odšla popravkih, ki jih je za kres bilo še dosti. Tu sta se tiho pogovarjali o vsem, kar je treba vedeti nevesti in mladi ženi.

Ljubi je šel k uljaku na sredi sadojnaka, kakor vselej, kadar ga je kaj bilo in kadar mu je bilo kaj dobro preudari-ti.

Uljak je bil ograjen prostor. Panji, ravno odžagani in v notranjem delu prav prostorno izdolbeni krličji, so lepo v vrstah stali sredi sadojnaka, pokriti pa so bili z deš-

čico ali s škrljlo. In bilo jih je prav dosti in že vse leto je ber bila dobra, da so bili možno živahni in polni.

Ljubi je stopal od vrste do vrste, privzdignil pokrovček tu, razširil ali zožil, žrelo tam in se pompenkoval s pridnimi prijateljicami.

"Kajne, na hudo uro kaže, pa ste pribežale domov?" jih je ogovarjal in se oziral v oblačico, ki se je nad hribjem kopala sama vase.

"No, nikar se zato ne jezite name!" se je nasmehnil in si z roke odkrnil nekaj čebelice, ki so se je prijele, ko je urejeval pokrovčke.

"O, ti, ti!" je izmeknil. "Kaj si me, si me?" je dobro-

voljno dejal čebelici, ki se mu je zalepela v prst; izpulil si je želo in neusmiljeno združil u-nirajočo čebelico. "Za domek si se bala in še umrla si zanj, ubožica mala."

Kako čudovite živalce so čebelice. Tako snažne in pridne. In složne, hrabre, nikogar se ne bojijo; življenje radi da-jo, če jim kdo moti ali skruni dragi domek. — Skruni dragi domek. . .

Ob tej misli se je spet spomnil hčere in je bil močno žalosten. Postal je in se zagledal predse. Kakor bi mu zviška pal, je pred njim stal sklep, trden in hud. Stisnil je pesti, da so mu žuljavi členki pok-nili v prstih.

Naznanilo in Zahvala

Potrtega srca in z veliko žalostjo v duši naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znanec, da je preminul naš blagi mož in oče

Nick Fortun

ki je umrl previden z svetimi zakramenti za umirajoče dne 2. marca 1947.

Pokojni je bil rojen 11. novembra 1882 v vasi Vukovci, župnija Vinica v Belokrajini.

Pogreb pokojnika se je vršil iz Anton Grdina in Sinovi pogrebnega zavoda v cerkev sv. Vida, dne 5. marca 1947., in po sveti maši zadušnici, katero je daroval častiti gospod Rev. Victor N. Tome, smo ga izročili materi zemlji na pokopališču Kalvarija.

Naj nam bo na tem mestu obvoje-no, da se prav iskreno zahvalimo č. g. Rev. Victor N. Tomeu za pogrebno sve-to mašo, katero je daroval za pokojni-ka; in prav tako se mu tudi zahvalimo, ko je prišel molit, ko je pokojnik počival na mrtvaškem odru; prav tako je Rev. Tome opravil tudi vse druge molitve za pokojnika, zato naš prisrčen: Bog plačaj!

Prav iskreno se zahvalimo vsem, ki so poklonili venec, ter tako okrasili pokojnika, ko je počival na mrtvaškem odru. Venec so dali sledeči: City Transit System Mechanical Dept. of Superior Station, Yugoslav Camp No. 293 W. O. W., družina Matt Fortun, Mr. in Mrs. Frank Pavlovič in Anton Pavlovič, Mr. in Mrs. Krajc, Jr., družina Ernest Lužar, Frank Završak, 6818 Bonna Ave. ter nečaki Michael, Anna in Mary.

Sosedje iz E. 60. ceste so prispevali za venec in v denarju, in sicer sledeči: Mr. in Mrs. Mary Krajc, Mr. in Mrs. Frank Svigel, Mr. in Mrs. Louis Bokar, Mr. Joe Krajc Jr., Mr. in Mrs. Louis Kolar, Mr. in Mrs. John Saje, Mr. in Mrs. Kardell, Mr. in Mrs. Zakrajsek, Mr. in Mrs. Brinovec, Mrs. Mary Mo-zic, Mr. in Mrs. Svete, Mr. in Mrs. Anton Martinčič, Mr. in Mrs. Frank, Mr. in Mrs. Ed. Bradach, Mrs. Hribar, Mr. in Mrs. Zelko, Mr. in Mrs. Bencin, Mr. in Mrs. Furlan, Mr. in Mrs. Jakomin, Mr. in Mrs. Gabriel, Mr. in Mrs. J. Mar-ritic, Mrs. Vesel, Mr. in Mrs. Glavan, Mr. in Mrs. L. Jakomin, Mr. Vidmar, Mr. in Mrs. Zimmerman, Mr. in Mrs. Emil Trunk, Mrs. H. Kristy, Mr. in Mrs. Zupan, Mr. in Mrs. Novak, Mr. Pacek, Mr. in Mrs. Fink.

Dalje se zahvalimo vsem, ki so darovali za svete maše, ki se bodo opravile za dušo pokojnika. Darovali so: Mr. in Mrs. Pavlovič, Mr. in Mrs. Trošt,

Ti pa, dragi soprog in oče, počivaj v miru in lahka naj Ti bo ameriška gruda, duša Tvoja pa naj raj uživa. Saj tudi mi enkrat pridemo za Teboj tje, kjer ni joka ni solza. Pride dan ko:

Enkrat glas Odršenikov nas iz groba zbudi bo, in poklical pred Sodnika, našo dušo in telo.

Zalujoči ostali:

MAGDALENA FORTUN, soproga;
JOSEPH in JOHN, sinova;
MATT FORTUN, brat

Cleveland, O., 16. apr. 1947.

"Samo pritekne se mi je naj kdo!" je togotno siknil. "Ubijem ga kakor podjednega bramorja!"

Ta domislek se mu je zdel dober; kar oddehnil se je, ta-

ko ga je pomiril. Čisto mirno je svedral misli, kako in kje bo ubil skrunilca svojega otroka in doma.

(Dalje prihodnjič)

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhujše šele pride

Našim naročnikom v Chicagu

naznanjamo, da sprejema naročnino za naš list, kakor tudi za oglase: TISKOVNA DR. "EDINOST" v Chicagi, na naslovu 1849 W. Cermak Road.

Tam vam pomagajo tudi sestaviti na željo razne oglase, zahvale in naznanila, itd. ter iste nam pošljejo za objavo.

OBLAK MOVER

Se priporoča, da ga pokličete vsak čas, podnevi ali ponoči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vašega starega znanca

JOHN OBLAKA
HE 2730. 1146 E. 61st St.

SE PRIPOROČAMO ZA POPRAVILA FENDERJEV, OGRODJA IN ZA BARVANJE AVTOMOBILOV.

SUPERIOR BODY & PAINT CO.

6605 ST. CLAIR AVENUE
FRANK OVELBAR, lastnik.

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega
ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA

"ENGLISH-SLOVENE READER"
kateremu je znižana cena
in stane samo: \$2.00

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA
6113 St. Clair Ave. Cleveland, O.

Ne čakajte, kadar imate

čut, da se vas prijemlje starost, če težko kontrolirate vodo, če vas peče v mehuru, če imate bolečine v hrbtu, morda imate vnete žile. Vse to so nevarna znamenja. Pojdite k zdravniku, ki ima 15 let uspešne izkušnje v bolnišnici v teh boleznih. Govorim slovensko.

DR. PAUL W. WELSH
HYDROPATHIC CLINIC

423 CITIZENS BLDG. 350 EUCLID AVE.
TELEFON MAIN 6016

Uradne ure: 10 do 4 razen ob sredah in po dogovoru

PUNCH PRESS
OPERATORS

EXPERIENCED

Good Wages Paid

The Geometric
Stamping Co.

1111 E. 200 St.
IV 3800

V BLAG SPOMIN

PETNAJSTE OBLETNICE PRE-
ZGODNJE SMRTI NAŠEGA
DRAGEGA SINA IN BRATA

Frank Russ

ki je preminul v najlepši mladosti
dobi dne 16. aprila 1932.

Dragi sin, Ti ljubljani, nepozabni
brat. Petnajst let Te že krije črna
zemlja. Mi pa ob Tvojem grobu kle-
čimo ter žalostnega srca k Bogu kliče-
mo: Daj sinu, bratu našemu mirni
nočitev tu v grobu hladnem.

Zalujoči:

FRANK in ROSE RUSS, starši;
JOSEPH, brat; LILLIAN, sestra.

Cleveland, O. 16. aprila 1947.